Слово, моя ти єдиная зброє,
Ми не повинні загинуть обоє.

Леся Українка

Півні кричать у мегафони мальв —
аж деренчить полив'яний світанок…
Мій рідний краю,
зроду ти не мав
нейтральних барв, тих прісних пуританок.

Червоне й чорне кредо рукава.
Пшеничний принцип сонячного степу.
Такі густі смарагдові слова
жили в тобі і вибухали з тебе.

Слова росли із ґрунту, мов жита.
Добірним зерном колосилась мова.
Вона як хліб. Вона мені свята.
І кров'ю предків тяжко пурпурова.

А хтось по ній прокопував рови.
Топтав, ганьбив нам поле найдорожче.
І сниться сон: пасуться корови —
сім тучних, але більше тощих.

Скубуть озиме, нищать ярину,
ще й гидять, гудять, ратицями крешуть.
Трагічна мово! Вже тобі труну
не тільки вороги, а й діти власні тешуть.

Безсмертна мово! Ти смієшься гірко.
Ти ж в тій труні й не вмістишся, до речі.

Вони ж дурні, вони ж знімали мірку
з твоїх принижень — не з твоєї величі!

Твій дух не став приниженим і плюсклим,
хоч слала доля чорні килими
то од Вілюйська до Холуйська,
то з Києва до Колими.

З усіх трибун — аж дим над демагогом.
Усі беруть в основу ленінізм.
Адже ніхто так не клянеться богом,
як сам диявол — той же шовінізм.

Як ти зжилася з тугою чаїною!
Як часто лицемірив твій Парнас!..
Шматок землі,
ти звешся Україною.
Ти був до нас. Ти будеш після нас.

Мій предковічний,
мій умитий росами,
космічний,
вічний,
зоряний, барвінковий…
Коли ти навіть звався — Малоросія,
твоя поетеса була Українкою!